

L'UPÍR

EL MÓN DE LA CREENÇA EN ELS VAMPIRS

Vol 4

Núm. 27   Març de 2011

---

www.cercle-v.org

Petre Toma, un strigoi contemporani a Marotinu de Sus

«... Qui vulgui trobar proves que demostrin l'arrelament de les creences d'ultratomba a Romania [...] ha de furgar en els cementiris, on descobrirà agulles de teler en els angles dels fèretres i un fil recorrent el perímetre dels mateixos, l'única manera d'impedir que els difunts surtin quan fosqueja»
(Colomer 2006: 22).

Marotinu de Sus (Marotinu de Baix) és un poble d'uns 700 habitants¹ i d'uns 350 habitatges² que pertany al municipi de Celaru (44°3'N 24°8'E)³, al districte de Dolj. Celaru s'estén sobre un total de 7.566 hectàrees, en una zona plana, de manera que l'ocupació principal de la població és l'agricultura.

Dista uns 160 km de Bucarest i uns 50 de Craiova, sense cap construcció ni fita històrica notable, un indret d'aquestes característiques té poques possibilitats de tenir cabuda en la cartografia de la premsa internacional. Però tot va canviar a principis del 2004.

Unes setmanes abans, a finals del 2003 havia mort Petre Toma o Petrică Toma, com també l'anomenen. Fou enterrat de la forma més tradicional possible en el cementiri de la seva població, Marotinu de Sus. Però poc després de la inhumació, alguns familiars del mort emmalaltiren. Els parents discutiren la qüestió i decidiren prendre les mesures que davant segles s'han pres a l'indret en casos com aquest. Així que, finalment, 6 homes encapçalats pel cunyat del finat anaren al cementiri, obriren la tomba, arrancaren el cor del cadàver, el cremaren i amb les cendres prepararen una dissolució en aigua que, administrada als malalts, resultà tot un èxit... Però la intervenció de les autoritats ho canvià tot...

A la portada, imatge del cementiri de Marotinu de Sus. Font: national Geographic.

Mort, enterrament i símptomes de vampirisme

A l'entorn del dia de Nadal de 2003 Petre Toma, un antic mestre d'escola moria als 76 anys víctima de càncer⁴. Durant la seva vida havia estat un bon pare, segons la família, tot i que d'altres vilatans no dubtaren d'assenyalar que era bevedor i que tenia molt de temperament.

Per a un romanès d'aquella regió, un mort esdevé strigoi si durant el seu funeral es comet algun un error –una oració oblidada, un descuit del sacerdot o, fins i tot, una manipulació del fil amb què es lliguen els peus del mort–, cosa que impossibilita que l'ànima del difunt es desprengui del cos. En aquest cas, el finat es veu obligat a abandonar la tomba cada vespre amb la intenció de cridar l'atenció per tal que reparin l'encadenament de

la seva ànima al cos. I la manera de fer-ho és causant malalties, matant el seu bestiar, menjant els queviures, fent sorolls, personant-se en els seus somnis, etc, sempre amb el suposat desig que aquests familiars se n'adonin d'algun error comès durant el funeral.

Així, no són d'estranyar les precaucions seguides en el ritual funerari⁵. No obstant això, cinc dies després, Mirela Marinescu caigué malalta⁶. Junt amb la Mirela també van emmalaltí tres familiars més, el seu marit Costel Marinescu i el pares d'ell, Flora Marinescu, germana del difunt i Gheorghe Marinescu, aquest darrer, per tant, cunyat del mort.

Inicialment es pensà en un trastorn alimentari, però poc després que algú afirmés haver vist a Petre Toma eixir de casa abans de l'alba amb un estol de corbs volant sobre el seu cap, Mirela sospità que potser algun esperit els estava perjudicant; i, esmentà al seu home la possibilitat que l'oncle fos un strigoi. Així ho narra l'escriptor i periodista barceloní Álvaro Colomer que viatjà per la zona uns mesos després dels fets:

«Com més rememorava Mirela Marinescu les llegendes narrades per s'avantpassada, més grans eren els símptomes de sa malaltia: escalfors, mareigs, retorçons, rampes, lipotímies, vòmits, al·lucinacions i d'altres dolences aparentment habituals en una persona amb febre elevada, però d'allò més preocupants en una dona que, durant les jornades de convalescència, també patia malsons en els quals el difunt Petre Toma treia el cap per la finestra sa pútrid rostre, ululava sa nom entre les ombres i es ficava al llit per a llepar-li la cara. Després, quan la malalta despertava negada en suors, l'al·lucinació no s'esvaïa del tot, car immediatament

Mirela Marinescu.
(Colomer 2008: 131)

entreoïa passes a la planta inferior de la casa, de vegades a l'escala d'accés al segon pis, fins i tot a les portes de sa dormitori, ...» (Colomer 2008: 131-132).

Mirela Marinescu afirmà a la premsa que el difunt s'havia convertit en strigoi, que la visitava de nit i s'alimentava d'ella: «una nit el vaig veure a la meva habitació i al matí no podia aixecar-me de tan feble que estava». I assegurà que el difunt «xuclava la nostra vida per poder seguir vivint ell» (EVZ 2004). Pel que sembla tampoc va ser l'única a veure-ho en la seva família, ja que segons va assegurar la germana del difunt «Tots estàvem morint, el meu marit, el meu fill i tots nosaltres ho veiérem en el mateix somni» (EVZ 2004)..

Mircea Mitrică, un pastor implicat en l'aniquilació de l'strigoi declarà⁷ que «poc després del funeral, una neboda del difunt [Mirela Marinescu] començà a mostrar símptomes d'estar malalta. Li feia mal el pit i estava deprimida. Els parents es van enfrontar a fets estranys i la por els impedia dormir. Els objectes començaren a moure's de sobte per la casa, sentien estrèpits i veus aterridores en llengües aterridores i la seva salut es deteriorava dia a dia. Estava clar que Petre s'havia convertit en strigoi i venia a per nosaltres» (Mititelu 2009). Afegir que en el poble no s'ho prengueren seriosament fins que els començaren a veure molt desmillorats.

Finalment, la nit del 8 al 9^è de gener de 2004, dues setmanes després del traspàs de Petre Toma, un grup de pobletans encapçalats pel cunyat del difunt, Gheorghe Marinescu, es dirigiren al cementiri per acabar amb les visites del malmort⁹. Destrossen la tomba, fan miques el taüt i amb gran esglai creuen entreveure que la boca està ensangonada, el cap inclinat cap a un costat i l'ull dret, només aquest, entreobert. Els braços ja no descansaven sobre els pits sinó que es trobaven alineats al costats paral·lelament al cos. I el que encara els resulta més esgarriós: les soles de les sabates sense estrenar amb les quals se l'havia enterrat es trobaven enfangades com si realment el mort hagués abandonat el taüt a donar un vol. La tensió era immensa i un dels homes no la suportà de manera que abandonà l'escena. Els altres no tardaren a seguir-lo, abandonant els estris junt a la sepultura.

«Avui, quan les mullers posen punt i final a la narració sobre la nit dels fets, totes esbossen un somriure. Una fins i tot riu obertament. “un grapat de covards”, diu a continuació. I després demanen a l'estranger [Colomer] que no xerri el que acaben d'explicar-li, en especial, respecte la intrepidesa dels seus marits, això és respecte el fanfarró que es passà la nit arraulit

Gheorghe Marinescu. Fotografia: Bogdon Croitoru per a Knight Ridder Newspapers, actualment part de The McClatchy Company.

en una cantonada del saló, repetint oracions de forma incansable i ordenant a ses fills que tanquessin tots els porticons, o respecte a aquell altre perdonavides que travessà el llindar de sa casa a grans gambades, s'apoderà de s'escopeta de caça i passà la vigília enganxat a la finestra, amb el canó apuntant al buit, fent glops d'aiguarent, repetint «com aparegui pel camí, li rebento el cap, juro que li rebento sa maleït cap» (Colomer 2008: 144-145).

Però les versions varien segons qui les narra de manera que per a Gheorghe Marinescu el motiu del fracàs de la primera nit fou l'excés d'alcohol ingerit per tal d'obtenir el valor suficient, i que la intoxicació etílica els havia impedit fer servir un ús correcte de la pala (EVZ 2004; Schofield 2004). I part de la premsa es va conformar amb una simple declaració que no havien estat capaços de trobar el cor! (Parvulescu 2004).

Si creiem el relat recollit per Colomer, aquella nit el difunt abandonà la seva fossa i es passejà per les rodalies on es creuà durant la matinada amb un pobletà. Aquest camperol es quedà paralytitzat, però no li dirigí la paraula, puix que porta mala sort parlà amb els morts... L'actiu difunt continuà el seu camí cap a la casa de la Mirela Marinescu i després d'introduir-se en

el seu somni, deixà anar una riallada, tractà de covards els sis fracassats i torna a llepar el rostre de la dona.

El dia següent, el 9 de gener, la malalta, desesperada, explica a les altres dones que el difunt s'ha introduït entre els llençols per riure's de l'escàs valor dels seus marits. Per això, acaben convocant els seus cònjuges, els ofereixen diverses ampolles d'aiguardent i els obliguen a veure força, fet que naturalment no encaixa gaire amb la presumpta borratxera amb la qual s'excusa Gheorghe Marinescu. Inspirats per l'efecte de l'alcohol, vers les onze de la nit, els sis homes enfilen de nou el camí cap el fossar i es planten davant de la tomba oberta la nit anterior. De nou Gheorghe pren la iniciativa clavant la forca sobre el pit del mort. Però la capsa toràcica no cedeix fàcilment i cal fer molta força. «No fou fàcil. No, no ho fou –rememora Gheorghe–. Hagué de fer molt força. Molta, però finalment aconseguí trencar-li les costelles i punxar-li el cor que després li arranquí de soca-rel, com una mandonguilla en una forquilla» (Colomer 2008: 147).

Llavors els sis pobletans es dirigiren a una cruïlla de camins als afores del poble, on cremaren l'òrgan sobre un braser alimentat amb carbó natural, esperant que es consumís. Després empolvoraren les cendres en un vol amb aigua que donaren a beure a tots els familiars. «La neboda s'ho va beure», confirmà l'antropòleg Mihai Fifor i «al matí ella ja es sentia millor... en aquest sentit estava guarida» (Taylor 2007). Es restablí la salut de Mirela Marinescu i tornà la tranquil·litat al poble. La tradicional fórmula apotropàica havia funcionat. Però la felicitat no durà gaire.

Florea Cotoran, filla del difunt i resident a la ciutat de Craiova des de feia temps, va rebre una trucada en la qual els parents l'informaven del que havia succeït. Poc tardà Cotoran a sortir escopetejada cap el poble en un estat d'extremada irritació. Un cop a Marotinu, es presentà a casa de Gheorghie Marinescu, trucà a la porta i, només veure'l, li clavà una galtada. I, sense donar-li temps a reaccionar, desaforada, proclamà la seva intenció de denúncia del cas a la prefectura policial de Celaru.

Alguns pobletans intentaren convèncer-la que desistís en el seu propòsit. Què n'havien de fer els altres de les coses d'aquella comunitat? I de fet, què hi havia hagut de dolent a alliberar l'ànima del seu pare. No havia estat gens agradable obrir la tomba del mort i treure-li el cor. Però havíem hagut de fer-ho. S'havia convertit en un strigoï. Què se suposa que havíem de fer? Deixar l'ànima dins del taüt per a sempre més? Permetre que el mort es passatgés pel poble? Arriscar-se a què la Mirela morís i després acabés amb el seu fill i després amb la resta de la família? Però aquestes

Florea Cotoran.
(Colomer 2008: 152)

reflexions no feren canviar d'opinió a Florea Cotoran. «... [A]quella dona, considerada per molts una emigrada afectada de desarrelament, estava tan decidida a empresonar els implicats que els seus antics veïns, indignats davant de sa reacció, tiraren petards a s'esquena, igual que farien amb el recent arribat [Álvaro Colomer –el cronista–] uns mesos més tard ...]» (Colomer 2008: 152).

Autòpsia i tomba oberta. Imatges procedents de la Xarxa.

Mircea Mitrică.
(Mititelu 2009)

Intervenció de les autoritats, la premsa i la declaració de la filla

«Què havíem de fer?» al·legava Flora Marinescu, la filla de Petre Toma i dona de Gheorghe Marinescu. «Si ells tenen raó, ell ja estava mort. Si som nosaltres, matarem un strigoi i salvarem vides... És això un error?» (Schofield, 2004).

Evidentment sí, segons les autoritats que no consideren reals els strigoi. Desenterrar un cadàver i rematar-lo, encara que sigui per parents, és delictes a Romania. Per haver profanat un cadàver els acusats poden ser condemnats fins a 3 anys de presó. Constantin Ghindeano, l'agent en cap de la regió de la policia estatal va fer una declaració quan la notícia de la denúncia es filtrà a la premsa: «La investigació està en marxa i esperem presentar càrrecs més endavant». I afegí que «estem determinant si es tracta d'un cas aïllat o si és un patró en aquest poble» (Schofield 2004). Però de manera extraoficial la policia de Celaru admeté a la premsa que

eren conscients que amb anterioritat s'havien realitzat rituals similars a la regió. Un policia que demanà no ser identificat observà: «Nosaltres sabem d'això des de fa anys. Mai no hi ha hagut res que poguéssim fer-hi, car ningú no s'havia queixat abans» (Petrescu 2005).

El cap de l'oficina de policia regional, Gheorghe Sandu afirmà: «M'agradaria poder dir que aquest poble és únic, però desafortunadament no puc perquè sé com de forta és aquí la creença en els strigoi» (Sparks 2004).

El 24 de febrer la fiscalia de Dolj a Craiova es presentà a Marotinu amb el seu equip forense i una gran especiació entre els habitants de Marotinu i Celaru que havien deixat les seves tasques quotidianes i s'havien reunit des de primeres hores del matí al cementiri als afores del poble, si bé, la policia restringí l'accés al cementiri. Però alguns aconseguiren veure l'espectacle des d'arbres i d'altres llocs elevats.

Començà l'examen postmortem extreient-se el taüt que mostrà taques de sang. De seguida la recerca confirmà que el cor havia estat extret. Molts testimonis quedaren esglaiats. La cara blanca i fresca del mort. Aquell abdomen obert. Els intestins sobre la roba. Restes del utensilis utilitzats... La vídua es desmaià i fou acompanyada als afores del cementiri. La filla començà a plorar...

Les investigacions en el cementiri mostraren evidències de més de 20 cadàvers «assassinats» en els últims anys, segons precisà després el fiscal Cristian Grigore, que admetria també a la premsa no haver-se enfrontat mai legalment a un cas similar.

Per la seva banda, la premsa romanesa va fer córrer molta tinta, adornant el cas amb detalls morbosos com descripcions força imaginatives sobre l'estat del difunt a l'obrir el fèretre (Colomer 2008: 153). L'esdeveniment es sumà al debat intern que venia desenvolupant-se sobre si realment Romania es trobava o no en condicions d'integrar-se a la Unió Europea, donat el seu endarreriment econòmic i cultural. I desenterrar morts per combatre vampirs o strigoi no ajudava gaire¹⁰.

Però la realitat sovint supera la ficció i quan li tocà declarar a la filla de Petre Toma exposà que ella no havia pas denunciat els seus parents per haver profanat la tomba, acció amb la qual estava bàsicament d'acord, sinó per haver realitzat un ritual equivocat... Mirela Marinescu no dubtava que el seu pare s'hagués convertit amb un strigoi, ni de la realitat de les visions de Mirela Marinescu, ni de les afirmacions dels sis profanadors sobre la boca ensangonada, els braços al costat i les sabates enfangades. El problema era la manera d'eliminar el no mort. L'àvia de la denunciant i mare del difunt, li havia explicat que quan un cadàver esdevenia vampir,

els seus familiars devien esperar a mitjanit per obrir la fossa, buscar el cor en el cos del difunt i clavar-li una agulla en el cor. I ara, amb el cadàver mutilat, no hi havia on clavar-hi l'agulla... L'ànima de Petre Toma potser no podia romandre en pau...

A principis de gener de 2005 arribà la sentència: sis mesos de presó per als sis acusats: Gheorghe Marinescu, Mircea Mitrică, Stelică Popa, Ion Ionescu, Constantin Florea i Oprea Pascu¹¹ a més d a més d a més d a més d a més d a més d¹² per danys morals; 10.000.000 de leus per danys físics a pagar a la filla del difunt; i 10.000.000 leus més per a la vídua (Neagu 2005).

Supervivència de les creences

Quan Gheorghe Marinescu fou arrestat, explicà a la policia que poc després de ser enterrat, Toma comença a aparèixer als membres de la família geogràficament més propers, segons els costums dels strigoi. I

Ion Balasa baixa la mirada davant la tomba de Petre Toma – a la part esquerra, amb una ampolla d'aigua–. Fotografia: Bogdon Croitoru per a Knight Ridder Newspapers, actualment part de The McClatchy Company.

que, encara que ell personalment no l'havia vist, va veure emmalaltí la seva família i que li havien dit que Toma no era només un malson, sinó un revingut. Entre tots havien parlat de com reconèixer un strigoi i com encarregar-se d'ell segons el que sabien els pares de Gheorghe els quals ho havien après dels seus pares i ells dels seus. I que havia hagut d'actuar ràpidament per salvaguardar la família.

Paula Diaconu, veï de Marotinu de Sus, elogià el ritual dut a terme per Marinescu i la seva parentela. «Fou una cosa bona extreure el cor puix la gent estava en perill. Els vilatans a Romania coneixent els rituals per foragitar els mals esperits dels morts» (Petrescu 2005).

Doru Morinescu, un pastor de trenta anys que com molta gent a Marotinu tenia algun vincle familiar amb els protagonistes no dubtava de la realitat del fenomen: «Jo no entenc per què, però ells han de ser aturats» (Schofield 2004).

Ion Basa, de 64 anys, explica a la premsa que hi ha dues maneres d'evitar un vampir, però només una quan ja s'ha eixit per alimentar-se. «Abans de l'enterrament se li pot inserir una agulla llarga de labor, just en el melic». Però un cop s'han convertit en revinguts només queda extreure el cor, cremar-los sobre un cassó de ferro i fer beure les cendres barrejades amb aigua als parents afectats. «El cor d'un strigoi, mentre el cremes, xiscla com un ratolí i tracta d'escapolir-se». Balasa va afegir: «el millor és agafar una estaca de fusta i subjectar-lo en el recipient, així no pot fugir» (Schofield 2004).

Dumitru Moineasa, un altre veï de la població, també begué un cop una solució amb les cendres del cor d'un parent. «Un oncle meu morí el 1992 i, pocs dies després d'enterrar-lo, comencí a sentir-me molt malalt – digué Moineasa—». «El metge no en tenia ni idea de què em passava. Un dia una tia meva em dugué un got d'aigua. Me'l vaig veure tot i em recuperí gairebé immediatament. Jo no em vaig assabentar fins més tard que eren les cendres del meu oncle» (Petrescu 2005).

Domnica Brancusi¹³, explicà que això d'extreure els cors dels difunts s'havia fet moltes vegades abans. «Hi ha hagut dotzenes d'homes que s'han convertit en strigois i ens han perseguit... Però usualment la família del finat que estava fetillant la gent feia un pacte amb els afectats i quedaven d'acord a no dir res sobre els rituals. Fins a aquest cas, mai ningú no s'havia queixat sobre això» (Petrescu 2005).

Però Marotinu de Sus no és pas l'únic indret de Romania a prendre's seriosament l'amenaça dels malmorts. En moltes zones rurals de tot el país la creença en els revinguts està encara ben present i condiona la

vida de la gent. «La Romania rural ha conservat de manera excel·lent el sistema de rituals i de creences» (Petrescu 2005), assenyala Sabina Ispas expert en folklore de la Universității din București, membre de l'Institutul de Etnografie și Folclor C. Brăiloiu i de l'Academiei Române.

Les supersticions tradicionals i les creences sobrenaturals estan també força arrelades en el món urbà. Maria Tedescu, estudiant de dret de 21 anys a Bucarest respongué: «Tots tenim les nostres petites supersticions, com donar tres passes enrera si un gat negre es creua en el nostre camí per tal d'evitar que passi res dolent. Però els strigoi són una cosa diferent. No és una cosa per a prendre's amb lleugeresa. Jo sé que pot sonar estúpid i no puc explicar-ho del tot, però jo penso que existeixen. Jo sempre duc un crucifix... per si de cas» (Petrescu 2005).

Notes

¹ 746 segons el cens de l'any 2002.

² 346 en el mateix cens.

³ A més de Celaru i Marotinu de Sus, el municipi està integrat per Ghizdăvești, Soreni, i Marotinu de Jos (Marotinu de Baix). L'any 2002 sumaven totes les localitats del municipi un total de 5289 ànimes i 2075 habitatges.

⁴ Algunes fonts assenyalen el 24 de desembre (Colomer 2008: 117; Taylor 2007) i d'altres el 26 de desembre (EVZ 2004).

⁵ També hi ha discrepàncies sobre la data de l'enterrament. Mentre que algunes versions indiquen el 28 de desembre (Dinu 2004; Cristescu 2006) d'altres indiquen el dia d'Any Nou (Arries 2010). Fins i tot hi ha qui assenyala el dia de Nadal (Petrescu 2005).

⁶ Segons Colomer (2008) es tractava de la jove del difunt. D'altres fonts indiquen la neboda política. Sembla que es tracta d'una confusió probablement a causa de les dificultats de traducció de l'interpret.

⁷ Aquest individu s'havia resistit a ser entrevistat l'any 2004 pels periodistes amagant-se al bosc. Va atendre els informadors per primer cop l'any 2009, però la seva versió és exagerada, afegint-hi fets com les veus amb llengües estranyes i els fenòmens de telecinesi.

⁸ Algunes versions diuen que la nit del 7 al 8 (Arries 2010).

⁹ Per molt que la Mitrica emmalaltís, hagueren d'esperar perquè no podien actuar dins dels 12 dies de Nadal (Taylor 2007).

¹⁰ La premsa internacional també publica la notícia com en el cas dels

britànic *Daily Telegraph* i *Times*. Posteriorment s'han realitzat alguns reportatges com el de Discovery Channel dins la sèrie *Legend Detectives* dedicat a Dràcula i Romania (2005). O el de National Geographic *Is It Real?: Vampires* (2006). Més recentment el canal ZVS de Munic també s'interessà per la qüestió (2010).

¹¹ Algunes versions diuen que la primera setmana de febrer de 2005 els culpables ingressaren a la presó (Petrescu 2005). Contràriament Javier Arries (2010) diu que foren condemnats a «sis mesos de llibertat condicional».

¹² El nou Lei substitueix l'antic l'1 de juliol de 2005.

¹³ Elena Alexandru, Florin Baltaretui Cosmin Pretorian atribueixen a Dominica Brancusi el fet que a l'estiu de 1992, després que un dels seus oncles morís uns dies abans, es posà molt malalt i ingressà a l'hospital. «Uns dies després va ser donat d'alta, una tia va venir a veure'm amb un got d'aigua. Veie que hi havia alguna cosa en el got, hi em preguntà què era. Però només dos dies després de beure-m'ho, em sentia molt bé. Més endavant, els meus parents em digueren que s'havien dissolt les cendres del cor de l'oncle a l'aigua». Tanmateix es negà a identificar els autors dels esdeveniments per evitar que els acusessin de profanadors (Alexandru; Baltaretui; Pretorian, 2004).

Jordi Ardanuy

Referències

Elena Alexandru; Florin Baltaretui; Cosmin Pretorian (2004). «Dosare penale pentru "Vinatorii de strigoi"». *Evenimentul Zilei* (25 de febrer).

Javier Arries [pseud.] (2010). *Los vampiros de Marotinu de Sus*. <http://perso.wanadoo.es/arries/la_cripta/casos/marotinu_de_sus.html> (consulta 8 de març de 2011).

Álvaro Colomer Moreno (2006). *En tierra de vampiros. Culturals La Vanguardia* (1 de novembre): 22-23.

Álvaro Colomer Moreno (2008). «Los estertores del vampiro». A *Guardianes de la memoria: recorriendo las cicatrices de la Vieja Europa: Guernica, Chernóbil, Transilvania, Lourdes, Auschwitz*. Madrid: Martínez Roca.

- Claudia Cristescu (2006). «Vampiri în Banat». *Bănăţeanul* (12 d'abril).
 Disponible a <http://old.banateanul.ro/articol/ziar/timisoara/vampiri-in-banat/10074/429> (consulta 8 de març de 2011).
- Adrian Dinu (2004). «Profanatorii de morminte din Celaru risca sa ajunga la puscarie». *Gazeta de Sud* (12 de juny). Disponible a <<http://www.evz.ro/detalii/stiri/vampirul-din-marotinu-de-sus-642492.html>> (consulta 8 de març de 2011).
- EVZ (2004). «Vampirul din Marotinu de Sus». *Evenimentul Zilei* (21 de febrer). Disponible a <<http://www.evz.ro/detalii/stiri/vampirul-din-marotinu-de-sus-642492.html>> (consulta 8 de març de 2011).
- Larisa Mititelu (2009). «Adevărul despre, Cazul strigoiului Petre Toma». *Indiscret*. Disponible a <<http://www.indiscret.ro/178/reportaj/6250/adevarul-despre-cazul-strigoiului-petre-toma.html>> (consulta 8 de març de 2011).
- Sergiu Neagu (2005). «Anatorii de strigoi, 6 luni cu suspendare». *Ziarul Ziarul* (31 de gener).
- Ionut Parvulescu (2004). «Oltenii care au "baut" inima unui mort, cercetati pentru profanare». *Gardianul* (25 de febrer).
- Monica Petrescu (2005). «The long shadow of Dracula». *Daily Telegraph* (6 de febrer). Disponible a <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/romania/1482941/The-long-shadow-of-Dracula.html> > (consulta 8 de març de 2011).
- Matthew Schofield (2004). «Romanian villagers decry police investigation into vampire slaying». *The Kansas City Star* (24 de març) [Notícia per a tots els diaris del llavors important grup de mitjans de comunicació Knight Ridder].
- Justin Sparks (2004). «Village vampire slayers in grave trouble». *Village vampire slayers in grave trouble* (11 d'abril). Disponible a <<http://www.timesonline.co.uk/tol/news/world/article820842.ece>> (consulta 8 de març de 2011).
- Timothy Taylor (2007). «The real vampire slayers». *The Independent* (28 d'octubre). Disponible a <<http://www.independent.co.uk/news/world/europe/the-real-vampire-slayers-397874.html>> (consulta 8 de març de 2011).

L'UPIR

Butlletí de Cercle V

Edició: Josep Fígols i Francesc Casanova

Muntatge: JF&A

Correcció lingüística aliena: Núria Ribas

Correspondència: contacte@cercle-v.org

www.cercle-v.org

